

”Smygande kursändring för svensk dressyr”

23 NOVEMBER 2016. Tidningen Ridsports debattsida

ÖVRIGT. Detta var rubriken på en artikel i Ridsport i somras. Bo Tibblin satte då igång en bra debatt i Ridsport. Jag har bara några inlägg till debatten.

1999 var dressyrdomaren Ellinor Westin hos mig. Hon nämnde att man skulle ta bort framdelsvändningarna ur lätt B. Jag tycker fortfarande att det var mycket olyckligt, liksom att ta bort skänkelvikning i skritt. De lösgörande rörelserna är inte något man bara tränar på sin unghäst hemma. Alla hästar och ryttare behöver lösgörande arbete för att kunna komma vidare. Dessutom behövs det både framåtbjudning, balans och liksidighet hos både ryttare och häst för att kunna bli lösgjorda. Här har tränaren, instruktören och domaren en viktig uppgift!

Jag tycker att lätta klasser ska i första hand vara utbildande för ryttare och häst. På 1980-talet hade jag en elev, som tävlade en fjording bland stora hästar. Fjordingen hade inga fantastiska gångarter men han var lydig och ovanligt liksidig. Vid en lokal tävling vann ekipaget Lätt C:1, kom tvåa i Lätt B:2 och trea i Lätt A:2. Ryttaren blev senare hippolog och flyttade till Holland, där hon jobbade med hästar. Vilken utveckling!

För flera år sedan läste jag om ett förslag, där man under ”Allmänt intryck” ville minska betydelsen av hästens gångarter i lätt klass. Gångarterna skulle naturligtvis vara rena. Men idag ser vi ofta en enorm rörelsemekanik hos hästarna, som ofta går bakom hand. Ibland är hästarna t.o.m. överrörliga och inte smidiga och spänstiga. Vi har nästan glömt bort hur man utbildar en häst, framförallt ”normalhästen”. Pusselbitarna – framåtbjudning, balans, liksidighet, lösgjordhet, samling – kan trollo fram en smidig och spänstig häst, som blir mer hållbar och får förbättrade gångarter. Och så det här med att utföra en rörelse vid eller ungefär vid en given punkt på banan. Är ekipaget i balans, så ska det väl inte vara så svårt att t.ex. göra en fin halt vid X eller G!

Att dressyrprogrammen blir kortare får inte bli på bekostnad av det dressyren egentligen handlar om. Att visa skolorna endast åt det ena hållet, t.ex. en öppna åt höger och en sluta åt vänster kan väl ändå inte bli rättvist? Ska vi inte visa hästens liksidighet i hela programmet?

I början av 1980-talet gick jag dressyrdomarutbildningen för Hans-Helge Rasmussen. Han betonade verkligen betydelsen av hästens rakriktning. Ungefär samtidigt utbildade jag mig till banbyggare. Man fick lära sig att bygga banor med ungefär lika många höger- som vänstersvängar. Senare kom jag i kontakt med Sally Swift (”centrerad ridning”) och då började man verkligen förstå betydelsen av hela ekipagets liksidighet!

”Det man får jobba hårt för smakar bättre”, som en svensk idrottskvinna uttryckte det.

Maggi v. Wachenfeldt
Kinda Häst

